

Horváth Előd Benjámin

Töredékek. Egy betegség és környéke.

Két nap ivás után, ha kell, remegsz,
de egyre mész csak így a mély felé,
belül vak úr van, lég, romos kerék,
egy oly profán és kormos szerkezet,
csak ül veled, egy szombaton talán,
rossz kocsmák csúf vendége vagy,
de vannak itt még faktorok, szavak,
üveg s az asztalok, ti rút esszenciák,
merülj és nézz körül. És így telünk
tovább. A bor, utcák, a félsz, a tengerek,
egy macskakőben mennyi tervezet,
a hold alatt a város mord tribün.

Na mondjuk még egy éjszakát.
Egy ház, egy csöppnyi taxizás.

A szoba, kép és könyvespolc felül.
A hangja felszívódik a mozgásban,
titá, titá, titá, vak úr van legbelül,
a matrac- s vénuszdombokon az árnytan.

Nyak, ujjak, haj. Zihál, de jó. Az is.
Egy újabb stáció, ez vagy te egyre.
Hamar kifárad. Nézed egy kicsit,
amíg felöltözik. Aztán a csendje.

(Nyakadra festi még az ősz,
a barnaságban mennyi kosz,
vagy mennyi én, vagy hogy lobogsz,
egy jel csupán, vagy semmi, gőz.)

De itt a bor az éjt nem kompenzálja,
csak semmi hang és semmi ráadás,
a történetnek (s így lesz folytatás)
egy illó kávé végletes határa.

Meg sok más szar. Belakható, ha meg nem öl,
a konyhazaj, kék felhők, még egy sör.

Nyakadra ült az ősz, remegsz.
A láz predestinált számárság,
körülted sok bizarr rokon, nyomatják,
nyomatják egyre, ezt vagy azt szeded,
s egy huss és helyrejössz.
Vagy nem. De szépeket bőfögsz.

Torkodban ül az ősz, a vég, a konc,
nem nyel, nem is kajál, csak ül, visít,
sok arc az éjszakád, sok óra roncs,
és köpsz is egyre mint a béka, gyík,
egy hosszú surranás vagy, semmi több,
és fojtogatnak voltnapok, ropik,
milyen nap van ma?, hol kezdődött?,
hol a stanzák, a rőt dohány, a csikk,
megesznek mind, megcelebrálnak,
koboldok járnak éjeden, lesüllyedés,
ha körbeülnek, villa, kés, szalvéta, lakk,
míg elszavasz, rádöltik égi piperéd,
mehetsz örök vadászmezőkre, síppal, dobbal,
s a kurva vírusoddal.

Egy reggeled
besurran bőszyadba, mint a tolvaj,
mivégre volt, mivégre eshetett,
titá, titá, titá, vak ősz van itt,
egy régi (tegnapi?), egy-éjszakás keret,
s a többi kép, koboldok, Akherón-vizit.

(Két hét talán, vagy még több volt,
levonva most a konzekvenciát, piát,
úgy látom én, barátom, hogy a porb.
mégis egy nagy ismeretlen így tovább.)

Már rezzen is az ég, a tél manőverén
mereng, s te rácsodálkozol hülyén.
A hektikád is Afrikába ment,
talán vagy. Szép, morbid magán-ökör,
ki minden alkalomra újrakezd.

Vagy épp csak televényben szöszmötöl.

Szürke ház. Noktürn

csak ülsz a súlyos ég alatt
 fejed forog ma s mindig
 de pláne most hogy éj szakad
 hogy még konyak se nem maradt
 tokád sajog s a szél be vad
 és nincs retúr se kény itt

belülre mész kapaszkodol
 a holdtüdőd a párja
 a hús lebeg dohány beolt
 hibás itt sok belső kobold
 pítvarba ülsz csak úgy dobogsz
 a történet ha nátha

csúf plágium vagy édesem
 tendenciózus semmi
 ki erre-arra verset ken
 csak ülsz a petyhüdt szerveden
 és második személyeden
 a sarkon szól egy verkli

a zaj van éj és rebbenés
 az utca és te pertu
 nem volt retus fennáll ez rég
 és bőgni volna kedved épp
 de csak bőfögsz egy égiszép'
 a szíved is zugáru

csak ülsz a súlyos ég lobog
 de csitt kibírod itten
 mi volt mi lesz sípok dobok
 egy szürke ház minden napod
 pikáns a test az íz a konc
 ha noktürnálsz a mélyben

(ledőlt a hold jön héliosz
 sután felülsz hat óra
 elindulsz csöpp ruhányi rongy
 ez ennyi ennyit rádhagyott
 egy égi kór opál korong
 nem áll meg száll a korpa)